

Rosa Novell i l'energia del teatre

14 reflexions de l'actriu, que deia que «tenir fills tampoc no és la garantia de la felicitat»

L'actriu Rosa Novell va néixer a Barcelona el 20 de juny del 1952 i hi va morir el 27 de febrer del 2015. La recordem llegint-ne 14 reflexions.

Rosa Novell (1953-2015) Foto: Josep Aznar

1. M'agradaria no baixar de l'escenari, però tampoc vull que es converteixi en una obsessió. Ara han passat a primer terme la gent que m'estima i que m'estimo, els amics, la parella... he rebut tant d'amor.
2. En fer-te gran ets menys orgullós i és més fàcil el perdó. I a mi m'agrada ser així. Perdonar, als amics o a mi mateixa. No em culpabilitzo tant com abans. La maduresa et porta a la reflexió i la reflexió a admetre els teus errors i la possibilitat de cometre'n. La vida t'ensenya moltes coses. Jo sempre intento veure el got mig ple.
3. La vida em marcava un camí molt fàcil i em vaig entossudir a fer-ne un altre. M'ho han fet pagar. Estudiava, tenia feina, vaig passar unes oposicions, vaig ser funcionària... Molt abans dels trenta, ja tenia el meu despatx. Però vaig decidir començar una vida autònoma, salvatge.
4. M'hauria agradat tenir fills, però les coses no lligaven. Quan podia, no volia. Quan volia, no era el moment o no hi havia la persona adequada. M'he dedicat intensament a la meva professió.

Tenir fills tampoc no és la garantia de la felicitat.

5. No em sento diferent. Estic molt concentrada en mi mateixa. És la gent la que em veu diferent. Com a actriu, també. Potser he millorat. [en referència a haver d'actuar quan ja havia perdut la vista per culpa del càncer]
6. Els dolents són els que fan avançar la història.
7. Trobo a faltar poder llegir. Però la música ha crescut molt dins meu. M'agradaria anar a més concerts i menys al teatre.
8. El paper que l'Abel Folk m'ha donat a *L'última trobada* és un regal. Tota la meua vida he tret energia del teatre. Sé que el teatre és el que em donarà l'energia necessària per continuar. Sortir a l'escenari és la meua teràpia.
9. L'aplaudiment és la forma més explícita d'enviar l'agraïment.
10. Jo soc actriu, i a partir d'ara seré una actriu que no hi veu. Com ho he fet? Amb moltíssimes ganes i amb molt sentit de l'humor. Intento ser jo i proud. Quan passen aquests tsunamis, veus les coses d'una altra manera.
11. Vaig demanar a Biel Mesquida que fes el text d'*Els missatgers no arriben mai* i me'n vaig anar a Mallorca de vacances per pressionar-lo, perquè no avançàvem. Havia de convidar-lo a menjar llobarro per atrapar-lo.
12. Improvisem cada dia, mai no és igual. Només es manté la definició del personatge.»
[sobre *Els missatgers no arriben mai*]
13. Mai no m'he sentit una diva. Una dona que trepitja amb energia, sí.
14. Soc molt sensible i he dipositat tota la meua vida al cistell de l'ofici. Potser massa. O potser no he sabut protegir-me proud. Però no me'n penedeixo. Sense teatre, res del que m'ha fet feliç no hauria existit.

V?deo: 8735504